

ook wel in een ruimte van den tempel. Dat doet er ook verder niet toe. Doch ze treden op dit Pinksterfeest in ieder geval op als afzonderlijke groep. Als ze in den tempel waren, mengden ze zich in ieder geval niet tusschen de andere feesthoudende Joden doch ze vormen een afgescheiden eenheid in Israël.

Dat is nog nooit eerder vertoond. Tot nu toe ging Jezus met zijn discipelen op naar alle groote feesten. En ze mengden zich tusschen de feestgangers op den weg. En in den tempel bewegen ze zich tusschen al de anderen.

Maar vandaag, nu heel Israël weer in den tempel is, en als het een volk des Heeren zijn Pinksterfeest viert, staan daar honderdtwintig menschen als zelfstandige groep, onder leiding van een eigen kerkeraad.

Hier stelt zich een tweede kerkinstelling naast en tegenover het eerste, het oude. Hier scheidt zich openlijk een groep af, en zegt: wij vieren apart feest. Want wij zeggen: hier bij Petrus, hier is het adres van het volk Gods!

Nu maar rondt de vraag: was dat geen scheurmakerij? Ze mochten dan bezwaar hebben tegen het Sanhedrin, dat ten onrechte Jezus had schuldig verklaard aan Godslastering, en dat deswege Hem had verwezen naar het kruis. Maar mochten ze weggelopen? Zich als aparte groep presenteren? De pretentie voeren: wij hier zijn de wettige kerkvergadering?

Het woord „secte” is dan ook telkens op hen toegepast, door de menschen van de „oude” kerk. Wat ze deden was revolutie, hun prediking moesten ze staken. Hun daad was geen reformatie, doch onwettige breuk met de kerk. Mochten ze die anderen loslaten, en zeggen: wij doen aan uw diensten niet meer mee? Zaten daar in de „oude” kerk bij het Sanhedrin soms geen geloovigen meer?

De vraag is brandend voor ieder die eenheid zoekt. En voor ieder, die zich opmaakt tot het Pinksterfeest.

Want heel Jeruzalem stond op dien morgen open voor de vraag: wat is de ware kerk, en waar is haar adres? Bij Kajafas of bij Petrus?

Waar is de ware kerk? Niemand, die het Pinksterevangelie ernstig neemt en waarachtig feest gaat vieren, komt aan die vraag voorbij!

Waar is de ware kerk? O neen, dat is niet: waar zijn geloovige menschen? Die waren er bij Petrus, die zaten er ook nog wel in den grooten kring van Kajafas. Het is ook niet: waar is het volk in orde? Want in de kerk bij Kajafas is veel zonde, doch hypocrieten kunnen er ook zijn in het gezelschap van Petrus. Maar het is wel: naar welke vergadering roept God Israël vandaag?

Beide vergaderingen voeren de pretentie, dat ze bijeen zijn in den naam des Heeren, met zijn belofte en zijn genade. Maar wie heeft gelijk? Allebeide of geen van beide?

Wij zeggen achteraf: ze moesten bij Petrus zijn. Daar was het zuivere Woord. Maar dacht u, dat ze bij Kajafas ketterijen verkondigden?

Petrus prekt dien dag over Joël en een paar Psalmen. Meent u, dat die waarheden niet in den tempel werden verkondigd en beleiden? Dat men daar geen goede, orthodoxe preek kon hooren?

Handelingen 2 zegt: zij werden allen vervuld met den Geest, d.w.z. die kerk van Petrus. En niet die kerk van Kajafas. Daar hebben ze den ouden naam, de oude papieren, de oude gebouwen, alle kerkelijke goederen, de oude orthodoxe leer: daar blijft ook de groote massa. Honderdtwintig menschen zijn „overgegaan” naar de secte der Nazarenen. Maar de rest „bleef trouw”. Maar God gaat aan Kajafas voorbij, en stort den Geest uit in dien kring rondom Petrus! Kajafas mag al zijn papieren op tafel leggen, en een stamboom overleggen van legitieme priesterlijke successie. Maar God zegt tot Petrus: klim op den preekstoel, want hier bij deze honderdtwintig is de ware kerk. Hier zal Ik wonen, want Ik heb het begeerd. Dit is mijn rust tot in eeuwigheid!

Ik zeg dus: Pinksterfeest is kerkfeest! Maar dan geen gedwep meer met de eenheid in het onzichtbare, of de eenheid boven geloofsverdeelheid en kerkmuren uit. Doch ontzag voor God, die zich stelt aan den kant der „afgescheiden secte”. Omdat men daar Jezus Christus belijdt! Omdat men daar niet orthodoxe leerstellingen vasthoudt, doch daar concreet de Schriften geloofd, die bewijzen dat Jezus is de Christus. Omdat men daar het kerkrecht vasthoudt naar de Schriften, en daarom belijdt, dat Jezus Christus door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis is gehecht en gedood.

Wat hadden die discipelen veel met het Sanhedrin gemeen. Dezelfde papieren, denzelfden bijbel, dezelfde feesten, dezelfde offers. Doch zij aanvaardden vanwege de Schriften Jezus als den Christus, terwijl het Sanhedrin Hem tegen de Schriften had gedood.

Oude gebouwen, groote massa, — ach, het is allemaal onbelangrijk.

Het is niet erg bij een afgescheiden kerk te hooren, en door ieder sectariër gescholden te worden. Het is niet erg te zitten bij het kleine groepje. Het eenige, waar het op aan komt, is door de Schriften gerechtvaardigd te worden.

Kerkscheuring is een verschrikkelijk ding. En een groote zonde. Maar menschen maken dat niet uit, wie kerkscheurder is. Alleen de Schrift wijst het uit.

En geen sterveling zal dus Zondag tegen God kunnen zeggen: de synode zei..... God zal antwoorden: Hebt gij niet gelézen?

Niemand zal kunnen zeggen: we zijn bezwaard, maar we willen eenheid..... God zal antwoorden: praat niet langer over eenheid, maar voeg u bij de ware kerk en onderhoud haar gemeenschap. Gij weet uit het Woord, waar men aan Christus getrouw was.

Moet men voorzichtig zijn met te spreken van ware en valsche kerk? En daarom de concrete probleemstelling van aanstaanden Zondagmorgen in den mist

Leerstof en leergang voor de catechisaties

Wanneer wij ten aanzien van den leergang en de noodzakelijke verdeling der leerstof de catechisatie vergelijken met welke andere onderwijsinrichting of cursus, dan komt de eerste er, vrees ik, slecht af. En al beweren we niet, dat het kerkelijk onderricht naar zijn methode en uitrusting moet kunnen wedijveren met het beste, wat op onderwijsgebied elders geboden wordt, tóch mogen we daarom nog niet met het slechtste genoegen nemen. De methodiek-eischen, die elk onderwijs met zich brengt, zullen niet straffeloos genegeerd worden!

Al willen we graag zuinig zijn met het woord „nood” — er moet, o.i., gesproken worden van een bepaald nood op catechisatiegebied. Juist, omdat die catechisatie van zoo ontzaglijk groot belang is voor de toekomst van de kerk des Heeren. Uit liefde tot die kerk moet naar het beste gestreefd, en mag in gebrek en misstand niet zonder meer berust worden.

Men zegt, dat predikanten slechte paedagogen zijn. Het zij zoo. Ja, dat zij erg weinig geven om methode, e.d. Ook dat zij zoo. Maar dan zullen zij hun vleesch hebben te beheerschen door den geest. En toe te zien hebben, dat heele geslachten catechisanten niet het slachtoffer worden van hun liefhebberen en grasduinen in de „leerkerk”.

Wat er dan toch wel van dien nood waar is?

Wel, daar is allereerst de leerstof. De vragen bij de openbare geloofsbelijdenis spreken van Schrift en Belijdenis. Dat is dus de stof voor de catechesis! En die moet behandeld worden in korte uurtjes, gedurende een aantal maanden. 'n Onmogelijkheid! Waarom dan ook velen maar terugvallen naar den catechismus-alleen, of zelfs het „Kort Begrip”. Wat natuurlijk niet verantwoord is, noch tegenover den leerling, noch tegenover den kerkeraad. De Bijbel blijft dan op de catechisatie een gesloten boek, en de andere belijdenisschriften (plus de verdere inhoud van het „kerkboek”) groote onbekenden!

Van verlegenheid grijpen velen dan maar naar een „vragenboekje”. Van vele vragenboekjes te maken is geen einde.....! Met dit gevaar, dat het kerkraad het leven ingezonden wordt met formuleringen van deze of gene predikanten, en vreemd staat tegenover de kerkelijke taal der belijdenisschriften (de laatste jaren hebben, wat dit aangaat, ontastellende dingen aan het licht gebracht!)

Geen wonder, dat reeds jarenlang gepoogd is, een leerboek te verkrijgen. Geen wonder ook, dat dit mislukt is. O.i. ligt hier niet in de eerste plaats een taak voor de meerdere vergaderingen. Die stellen ook geen handboek samen voor den kansel, en kunnen slechts eischen, dat de jeugd der kerk niet in allerlei dogmatische weetjes, maar in de belijdenisschriften der kerk, en door deze als gidsen in het Woord des Heeren onderwezen wordt.

Zwaardere last is op de catechisatie gaan drukken óók door het feit, dat op steeds minder scholen de Heidebergse Catechismus wordt geleerd.

Dan is daar (we raakten het punt reeds aan) de kwestie van den leergang. Hoe weinig catecheten er misschien voor voelen — ze zullen er aan moeten gelooven! Een behoorlijke, psychologisch en paedagogisch verantwoorde, tijd in hun onderricht moeten aanbrengen. De boekjes van Landwehr zijn naar onze overtuiging niet acceptabel. En evenmin de (overigens uitnemend ingerichte) ontwerpen van dr ten Have (Ned. Herv.). Er zit niets anders op: we zullen deze zaak zelf zoo goed of zoo kwaad als dat gaat moeten oplossen.

Naar onze overtuiging zal een behoorlijk catechisatieboek om verschillende redenen aan de volgende eischen moeten beantwoorden:

1. Centraal zal daarin moeten zijn de Heid. Catechismus, als leerboek voor Gereformeerde catechisanten nog steeds onovertroffen. Aangezien echter enerzijds een „uit-het-hoofd-leeren” van den catechismus noodzakelijk is, maar anderzijds een leeren van den heelen catechismus vrijwel ondoenlijk is, zal zulk een leerboek de hoofdzinnen vet moeten drukken, om die te laten leeren, waarbij de archaïsche stijl zooveel doenlijk bijgeschaafd dient te worden.

2. Toch kan met den catechismus alleen niet worden volstaan. Ook de schatten der andere belijdenisschriften moeten toegankelijk worden gemaakt. Daarom bij elke catechismus-afdeeling citaten uit die andere moeten worden opgenomen, om gelezen en besproken te worden. Dit geldt ook van de kerkelijke formulieren en gebeden. Het zoo rijke kerkboek moet voor onze jongens en meisjes een geopend boek worden, waarin ze thuis zijn.

3. Verder behoort op elke catechisatie-les de Bijbel te worden opgelegd en geraadpleegd. De belijdenis is immers gids naar en in de H. Schrift. Uit de Schrift

zetten? Dan laat men alle schapen zwerven.

Gezegend de kleine groepjes, waar ze naar het Woord zich weer voegden bij de ware kerk. Waar ze Zondagmorgen „samen bijeen” zijn, misschien met twee of drie, doch in den naam van Christus. Daar zal het Pinksterfeest zijn. En al de andere gezelschappen zullen den Geest bedroeven!

B. H.

KERKELIJK LEVEN

dienen de „bewijsplaatsen” voor de belijdenis-uitspraken te worden behandeld, en in het lezen van betreffende Bijbelgedeelten dient de behandelde waarheid levend voor de jeugd te worden gesteld, met de kracht van het „zoo zegt de HEERE”!

4. De z.g.n. „kern-teksten” moeten worden afgedrukt, om bij de les geleerd te worden, terwijl natuurlijk de onder 3. bedoelde pericopen eveneens moeten worden aangegeven.

5. Daarmee echter zijn we er nog niet. De belijdenis-waarheid mag en moet ook nader beredeneerd worden, waarom een korte, heldere toelichting niet mag ontbreken, die een samenvatting behelst van al wat de catecheet ter uitlegging van de catechismus-afdeeling bespreken wil.

6. De zelfwerkzaamheid der leerlingen moet ook in dienst gesteld en aangewakkerd worden. Daartoe biedt reeds het lezen van Schriftgedeelten schoone gelegenheid. Laat ze enkele minuten voor zichzelf het gedeelte lezen, en stel er dan enkele vragen over. Wij mogen onze catechisanten zeker wel zoo respecteren, dat we hen in de gelegenheid stellen, hun hersens te gebruiken. Daartoe biedt nu ook de genoemde toelichting een prachtkans. Een rij blinde vragen eronder, en laat ze dan thuis de antwoorden zelf opzoeken, formuleeren, en desgewenscht opschrijven in een alleen voor de catechisatie gereserveerd cahier. De antwoorden kunnen dan ook eens vergeleken, aangevallen of verdedigd worden door de leerlingen onderling onder leiding van den catecheet.

7. Natuurlijk mag in ons catechisatieboek ook de controvers, de bespreking van, vooral actuele, dwalingen en ketterijen, niet ontbreken. Daarvan dient dus een korte weergave opgenomen, die den catecheet uitoondigt, er meer over te vertellen.

* 8. Het behoeft geen betoog, dat in deze respectabele hoeveelheid stof eenige ordening moet worden aangebracht. Hierbij laten zich vooral de eischen van een verantwoord leergang gelden. Wij stellen ons, met in rekening brengen van bovenstaande punten, dit alus voor: de genoemde stof zal slechts kunnen worden verwerkt in een concentrischen leergang. Normaliter is de catechisatie naar den leeftijd der leerlingen in te deelen in drie klassen: 12—14, 15—17, 18 jaar en ouder (van de belijdeniscatechisatie als aparte klas zullen we af moeten, en bij het volgen van den door ons aangeprezen leergang ook af kunnen). In den eersten leerkring wordt dan de catechismus geleerd, nadat deze heel kort is ontleed, en voor de jeugd is leesbaar gemaakt. Verder wordt dit uur alleen gevuld met het lezen van aangegeven Schriftgedeelten, op de boven aangegeven manier: met vragen van den catecheet erbij. Voorts wordt een enkele tekst opgegeven.

In den tweeden leerkring wordt op den eersten voortgebouwd; dus de (reeds geleerde en dus gekende) catechismus-afdeeling gerepeteerd aan de hand van de toelichting. Men kan die puntgewijze bespreken, of in haar geheel, en al of niet reeds op de les zelf de antwoorden met de leerlingen opzoeken. Leerlingen laten meewerken! Misschien verdient het aanbeveling, het boek met wit te laten doorschieten, dan kunnen de antwoorden daarop geschreven en beter bewaard worden.

In den derden leerkring wordt het in de vorige klas geleerde herhaald, maar nu voorts uitgebreid met de lezing en bespreking van de citaten uit de andere belijdenisschriften etc., en de controvers. Eerst nu zijn de leerlingen daarvoor eenigszins rijp geworden.

Wanneer de z.g.n. blinde vragen nadrukkelijk gerepeteerd worden, zal een afzonderlijke belijdeniscatechisatie op den duur niet meer noodig zijn.

Zulk een leerboek kan dus door den catechisatant meegenomen worden door alle klassen van de catechisatie heen. Hij raakt erin thuis, en ermee vertrouwd. Er is een vaste lijn gekomen, loopend over tien of meer jaren.

9. Als laatste eisch noemen we, dat ons catechisatieboek, hoewel de vaste lijn van Schrift en belijdenis biedend, toch den catecheet de gewenschte vrijheid geeft, om bepaalde punten breder te behandelen, en op de blanco pagina eventueel gewenschte aanvulling te dicteeren.

Misschien zal menige catecheet, na dit alles gelezen te hebben, verzuchten: veel te veel stof — onmogelijk in practijk te brengen, in dien korten tijd van op de vingers te tellen catechisatie-uren per jaar.

Misschien zal hen gerust stellen de wetenschap, dat deze methode momenteel reeds in de practijk van het catechetisch-onderricht wordt beproefd. Daar is reeds jarenlang aan gewerkt, mede krachtens een classicale opdracht van voor de vrijmaking. De kerkeraad van Enschede heeft de financiële mogelijkheid geschapen voor zijn vier catecheten, om met hun p.m. 600 leer-

lingen geschiedproefvriinrichtingtekst-gesteldschap-lijkheidboekp gaven, met do dat pr metv vingen.
Besl met g uren v lingen.
Waa den ui dit tus baar z de not Ensche

Aan

Van ons bla schreef die we

„In

Twes Bos, to hem op valseh bijbre te ond niets t schap- zien al lid w leiding „in de

Van alsof d loof, d zien er helpen zich he tegeno maken ook ge van de gezet, stukjes rum p Toch volledig eraan Satan zijn b ons a En naa berouw maar r revolut om, of paar ja a a n gema geen e uw gan Gods is

Er v m a k i lijntje intussc retirees Die on gezinne aan de en eerl inhoud. Nu J uist wat is complie Woord sterke, we her goed is zien.

Noo

De sy voorstel die, wel de verg dig ver En het in den als het